

Det sidste halve år har man diskuteret, hvordan man kan gøre folkeskolen mere fremtidsrettet og dermed introducere eleverne til det kommende informationssamfund. I den forbindelse er der bl.a. peget på nødvendigheden af at sikre eleverne adgang til tilstrækkelig edb.

Regeringen er hidtil gået uden om den varme grød ved at udskyde færdiggørelsen af IT-rapporten, eller også har man i Finansministeriet og Undervisningsministeriet peget på mulighederne af at øge klassekvotienterne for på den måde at skabe flere midler til indkøb af edb og renovering af bygninger og indkøb af nye undervisningsmidler. Det er en blindgyde.

Allerede i forbindelse med indførelsen af den ny skolelov pegede flere på, at det ville koste op imod 1 mia. kr. at leve op til målsætningerne i den nye skolelov, og hvis man skal leve op til Forskningsministeriets IT-målsætninger om to elever pr. computer, kan man ikke løse problemerne med omprioriteringer og øgede klassekvotienter. Det kræver flere ressourcer, især hvis elevtallet igen kommer til at stige.

I min hidtidige gennemgang har jeg ikke nævnt amternes økonomi, da deres problemer har en lidt anden karakter end primærkommunernes. I amterne er der til forskel fra primærkommunerne ikke blevet opsamlet nogen likviditet af betydning. Tværtimod er der tale om, at amterne kan blive nødt til at sætte skatten op for blot at videreføre deres nuværende service-niveau.

Det er derfor afgørende, at finansministeren giver amterne et vist råderum, således at de får mulighed for at budgettere realistisk, men også således, at der er rum til at løse de opgaver, der trænger sig på i amterne. Det er f.eks. fortsat afhjælpning af ventelisteproblemerne, uden at det går ud over den nødvendige omsorg og pleje ikke mindst på psykiatriområdet, det er oprensning af kemikaliedepoter og miljøltilsyn m.m.

Hvis regeringen skal leve op til sine mange løfter for udviklingen af den lokale velfærd, er den nødt til at slække på sine ambitioner om at bruge kommunerne til at nedbringe statsunderskuddet i 1997. De budgetrammer, der har været luftet hidtil – tallet 0,4 pct. har bl.a. været nævnt – levner dårligt rum til den almindelige opdrift og prisudvikling i de kommunale budgetter, og hvis regeringen har intentioner om at leve op til sine løfter og intentioner på de tre førnævnte områder, er den nødt til at lade kommunerne beholde en pæn del af den opsamlede

likviditet. Til gengæld må den sørge for nogle forpligtende aftaler med de kommunale parter, så man kan få nedbragt nogle af ventelisterne.

I det forslag om motiveret dagsorden, som jeg nu skal fremsætte, har vi valgt ikke at komme ind på amterne, men kun at lade det omfatte primærkommunerne. Jeg skal på vegne af SF fremsætte følgende:

Forslag om motiveret dagsorden

»Idet Folketinget konstaterer, at der i mange primærkommuner findes en forbedret likviditet, pålægger Folketinget regeringen på baggrund heraf at sikre primærkommunerne økonomisk råderum til at foretage de nødvendige investeringer i for eksempel det antal pladser i daginstitutionerne, der kan fjerne ventelisterne, en markant forøgelse af ældreboligbyggeriet og en hurtigere indførelse af edb i folkeskolen.

Tinget går herefter over til næste sag på dagsordenen.«

(Dagsordensforslag nr. D 61).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (Se ovenfor). Jeg skal lade dette forslag indgå i de videre forhandlinger.

Klaus Hækkerup (S):

I modsætning til ordføreren for forespørgerne er vi faktisk af den opfattelse i Socialdemokratiet, at det går ganske godt i Danmark. Beskæftigelsen er øget, renten er lav og inflationen beskedent, væksten i vores samfund er af fornuftig størrelse og miljørigtig, antallet af kontanthjælpsmodtagere er faldende, privatforbruget er stigende og antallet af tvangsauktioner drastisk reduceret, underskuddet på statsbudgettet er for nedadgående, og afviklingen af Danmarks gæld over for udlandet fortsætter. Kort sagt: Regeringen har økonomien under kontrol. Og når det går godt i Danmark, går det også godt i kommunerne.

Tager vi nu det, som åbenbart er forespørgerenes hovedområde, nemlig den primærkommunale udvikling, kan vi se, at kassebeholdningerne fra at være 7 mia. kr. i 1990 er steget til 14 mia. kr. i 1995. Fra 1994 til 1995 – altså samtidig med den sidste forøgelse af kassebeholdningen – er kommunernes gæld endvidere reduceret med 2 mia. kr.